

– Képtelenség, öregem – nevetett önelégülten a sógor. – Pro primó, kocsin jársz, és lesznek testőreid..., pro szekundó, benne leszel az újságban nagy betűkkel: Éljen Fux Alfréd, a világbéke őre! Mit akarsz még? Ennél több teljesen fölösleges lenne... Hanem Frédikém... mit is mondtál? Hová lett a szakállad?

– Leégett.

– No, ez az. Nagyon megkérlek, ne engedd újra megnőni. Most, hogy a mi káderünk lettél..., élvezed a bizalmunkat..., vigyázz, öregem, vigyázz, mert a szakáll csak gyanúba keverhet..., esetleg azt hiheti valaki, hogy uram bocsáss, egzisztencialista vagy. Márpedig világnézeti kérdésekben nincs békés koegzisztencia... Nincs és nem is lehet...

– Jó. Majd borotválkozom...

– No látod..., fejlődőképes vagy, nem vitás. Mindig mondtam, hinni kell az emberekben. – S a sógor ismét tenyerébe csapott, és sokáig rázta a kezét. – És el ne felejtsd: egyet, kettőt, egyet, kettőt.

Így történt, hogy egy kiadós kézfogással, kissé zavarodottan, de az emberiség jövőjének ragyogó perspektívájába vetett megingathatatlan bizakodással doktor Fux Alfréd belelépett... a világtörténelembe.

FODOR ANDRÁS

BŰNEIM

*Nevetséges, mért nem tudok mást,
csupán hogy jó és jobb legyek,
hogy míg nyugalmam igaza világít,
parázsló vasból metszi glóriáit
fejem köré a gyűlölet.*

*Mert nem elég a tiszta szándék.
Gyanús, ki mindig adni tud.
Fordul a félszeg kérelem haragba,
dacos hetykén kezemre visszacsapja
a kinyitott kaput.*

*Mit tud a bosszú arca rólam?
Szemébe néznék, nincs hova.
A bizalom szép tükre álnok.
Orrom csavarja, gyomromig szivárog
a megromolt húség szaga.*

*Ártatlan mégis hogy lehetnék,
míg él az önvád, míg a kín
tetemre hív, faggat naponta,
el sem ítéli, föl sem oldja
emberszabású bűneim.*